

[Stegger Nielsen.]

en vel uddannet og dygtig, og jeg synes ogsaa, jeg maa tilføje: ensuddannet — jeg mener ikke dermed ensrettet — Lærerstand. Og vel kan der slækkes paa Kundskabsmeddelelse her og där, det tror jeg der kan, og det paapeges jo ogsaa i den Indstilling, der foreligger fra Kommissionen, for Kundskabsmeddelelse kan overvurderes og er til Tider blevet overvurderet i dette Land. Men vi maa heller ikke gaa til den modsatte Yderlighed og undervurdere den, for den har til alle Tider sin store Berettigelse, ihukommende det gamle Ord, at alt nyt er ikke godt, og alt gammelt er ikke daarligt.

Med disse Bemærkninger skal ogsaa jeg anbefale, at der aabnes Mulighed for disse Forsøg paa vore Seminarier, forhaabentlig til Gavn for Lærerruddannelsen i Danmark i den kommende Tid. Jeg tilsiger mit Partis Støtte til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget i det høje Ting, idet jeg dog ønsker, at man faar Lejlighed til at se nærmere paa Enkelthederne i et nedsat Udvalg, hvorefter der antagelig senere vil blive stillet Forslag.

Bonnichsen: Den højtærede Undervisningsminister kom i sin Forelæggelsestale ind paa nogle mere almindelige Betragtninger eller rettere, han lige som gav en Baggrund for Forslaget og omtalte, hvordan der allerede efter forrige Krig var stærkt Røre inden for den pædagogiske Verden og i høj Grad fremsattes Krav om at gøre Forsøg baade paa den ene og den anden Maade inden for Skolevæsenet. Den højtærede Minister understregede ogsaa, hvor ejendommeligt det var dengang, at de Forsøg, der da blev gjort, havde egentlig Myndighederne og Lærerkorpset imod sig. Jeg kan ikke lade være med at mindes, at den højtærede Undervisningsminister og jeg for saa vidt begge var implicerede i det, og at den højtærede Minister i højeste Grad viste Sagen sin Interesse og Tilslutning paa en Maade, som ikke kunde være bedre, nemlig ved at betro Skolen sit eget Barn. Og jeg mindes endnu med Taknemmelighed den loyale Optræden, den højtærede Undervisningsminister viste over for mig personligt, dengang vi havde det berømte Møde paa „Jernbanecafeen“, hvor jeg uægtelig var i en lidt vanskelig Situation. Senere, efter den sidste Krig, er man igen fra Skolefolks Side kommet med Krav om at faa nyt Forsøgsarbejde sat i Gang, og denne Gang er der for saa vidt det glædelige ved det, at saa at sige samtlige Lærerorganisationer staaar bag Kravet om at faa Forsøgene i Gang.

Den højtærede Minister var inde paa at nævne nogle af de Ting, man vil have drøftet nærmere, Elevernes Selvvirksomhed og meget andet, ogsaa Spørgsmaalet Klasseundervisning kontra individuel Undervisning; og uden at komme ind paa nogen pædagogisk Debat her — det gik vel ikke, saa stoppede den højtærede Formand mig vel — maa jeg alligevel bede om Lov til at gøre den enkelte Bemærkning, at jeg slet ikke forstaar disse Angreb paa Klasseundervisningen. Jeg husker, at da vi havde vore Forsøg i Vanløse, anvendte vi stadig — uden at jeg i øvrigt skal komme mere ind derpaa — dette rent tekniske Hjælpemiddel. Naar man underviser en Klasse, forstaar jeg ikke, hvordan man kan undgaa at drive Klasseundervisning, men det bliver altsaa en Ting for sig. Man taler ogsaa om Emneundervisning. Ja, vi har jo ret sørgelige Erfaringer i vor Folkeskole fra den saakaldte praktiske Mellemskole, som det saa smukt hedder, om Værdien heraf. Det er i øvrigt efter min Mening lidt af en Svindel at tale om den praktiske Mellemskole, for efter at vi praktisk talt fuldstændigt har skummet Fløden af vore ypperlige Underklasser og sat dem, der bedst egner sig til videre Undervisning eller har Lyst dertil, ind i den egentlige Mellemskole, er det lidt vanskeligt at lave mere ud af den anden Undervisningsform, end vi egentlig altid har gjort. Men alt det, lad det nu være.

Angaaende Forsøg i al Almindelighed vil jeg sige, at det, der bliver det afgørende, det er — den Indstilling havde vi ogsaa i sin Tid — ikke, hvad der kan præsteres af en enkelt Skole under særlige Forhold, med en ringe Klassekvotient og med særlig fremragende Lærere, men det er egentlig kun det, der kan gøres almenyttigt og kun det, der har almen Værdi for Skolevæsenet som saadant.

Jeg skal saa vende mig imod det foreliggende Forslag. Vi hilser selvfølgelig ogsaa for vort Vedkommende i høj Grad med Taknemmelighed, at Ministeren kommer med et Forslag som dette. Det er jo en Bemyndigelseslov, der her er Tale om, men jeg synes, den er modsat andre Bemyndigelseslove, for den giver egentlig hovedsagelig en Bemyndigelse til at tillade større Frihed ude omkring i Stedet for det, som saa mange andre Bemyndigelseslove ofte gør, nemlig at give Ministeren en vis Ret til at øve Kontrol og hemme det frie Liv. Her er det altsaa lige det modsatte, man tilsigter, og det er i og for sig ogsaa udmærket.

Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler i, at Seminarieloven af 1930 betød et